

egyes hívők krisztocentrikus lelkeségének kialakításához, hanem annak az egyetemes Krisztus-központúságnak tudatosításához is, amelyet a II. Vatikáni Zsinat (Gaudium et spes, 45., vö. Ef 1,10) vall.

Kerny Géza

Gánóczy Sándor: A z E g y h á z . Róma 1980, 156 o. (tkk III/1)

A Zsinat a Lumen Gentium dogmatikus konstitúcióban szinte teljesen újrafogalmazta a szokásos egyháztant. Még a fogalmazás fennkölt szépségével is kifejezést adott belső örömeinek és reményének, hogy az így magára talált és a világnak magát így feltűró Egyház örömet és reményt támaszt mindenki szívében, és Krisztus fénye, megváltó szeretete újra az egész világ reményforrásává lesz.

A wüzburgi egyetemen tanító tudós szerző ennek a fontos kérdésnek tanára és kutatója. Elismert Kálvin-szakértő is. Így szabatos, őszinte és hívő könyvét az egész magyar keresztény közösség haszonnal olvashatja és tanulmányozhatja.

A négy fejezetcím világosan megmondja, milyen keretben akart a szerző a „régii és új” lelkiismeretes, szakszerű felmérése alapján helyes képet adni az Egyházzal: I. Jézus és az Egyház. II. Újszövetségi beszéd az Egyházzal. III. Az egyházi lét elemei a Biblián kívüli hagyományban. IV. A II. Vatikáni Zsinat tanítása.

Módszerről ezt mondja: „... kérdést intéz a zsinati és szentírási szövegekhez egyaránt, egyforma szakhűséggel kutat mindkét területen hátterek és összefüggések felderítésére. Eközben gondol... arra a felelősségteljes hűségre, amely őt a krisztusi és egyházi hit hagyományához köti... Célja: nemcsak leírni és átgondolni, hanem egy nagymúltú élő valóságot új önismerethez és öntevékenységhez hozzávezetni... egyben hívő is, de olyan hívő, akit nem fog el szorongás, ha értelem és tudomány lépnek a porondra... Nyugodt az a tekintet, amelyet az Egyház misztériumára vet, mert felmérte, mi abban az emberi és mi emberen feletti, mi maradandó és mi változó, mi felérhető ésszel és mi érhető csak az istenhit megértésével” (6—7).

Talán jobb lett volna a „közös papság” helyett a szokásos „egyetemes papság” kifejezést használni, és az Isten „úton járó” népét a szokásos módon „zarándok”-nak mondani. Szokatlan — bár érthető — az „agyonjogosított” jelző a 37. o.-on. De ezek a megjegyzések és a mindig idegen nyelven előadó, író professzornak itt-ott nehézkes fogalmazása nem von le semmit a könyv értékéből. Az kitűnő.

Békési I.

Gyürki László: Szent Pál apostol útjai. Ecclesia, Budapest 1980, 350 o.

Dr. Gyürki László olaszfai plébános, a Szentírás szakembere immár második bibliikus munkájával jelentkezik. Új könyve mintegy a pár évvel ezelőtt megjelent „Üdvözlőtök szülőföldjén” folytatása. Két kisázsiai utazás élményeiből kiindulva mutatja be a nemzetek apostolának működését, és ezen keresztül bevezet Szent Pál leveleinek olvasásába. Ő maga így határozza meg könyve műfaját az előszóban: „Ez az írás elsősorban nem életrajz akar lenni, s nem is Szent Pál teológiájának a tárgyalása. Szeretnénk elkísérni apostoli útjain azt az embert, aki teljesen a Lélek indításának engedelmeskedett. Ennek során ismertettük majd a legfontosabb geográfiai és történeti adatokat, amelyek hasznosak lesznek annak a világnak a megismerésében, amelyben az apostol misszióját végezte. Ezek ismeretében majd még jobban megértjük és megszeretjük Krisztus rendíthetetlen apostolatát, akinek nincs nyugalma, mert Krisztus szeretete sürgeti. Ezért igyekszik elvinni az evangélium örömhíret minden népeknek egészen a föld határáig.” Gyürki a lényeges földrajzi, történeti, kultúrtörténeti és bibliikus ismeretek összegezésével megrajzolja azt az élethelyzetet, amelyben Pál levelei megszülettek. Jól rávilágít arra, hogy Pál apostol példát mutat a mai evangelizálásban elkötelezett kereszténynek: alkalmazkodás a kulturális körülményekhez, Krisztus misztériumának központi helye az igehirdetésben, a Lélek indításainak követése — ezek azok a lényeges szempontok, amelyeket ma is figyelembe kell vennünk az örömhír